

hans Vikar, Læge Hugo Levin; men Forfølgelsesvanvid er en Sygdom, som ikke ytrer sig ved alle Lejligheder. Naar de Folk, der lide af denne Sygdom, ikke komme ind i de bestemte Tankegange, hvor den gør sig gældende, kunne de for øvrigt tale meget fornuftigt. Dette mystiske Brev er altsaa lige saa betydningsløst som de andre mystiske Breve, der er viftet med her i Tinget.

Senere har Sundhedsstyrelsen foretaget en Undersøgelse af Sagen, og der er kommet et og andet frem; men jeg kender ikke dette. Da nemlig Finansudvalget den 9. Januar kom sammen igen, skrev man samme Dag — det var vist samme Dag, det skete, deri husker jeg vist ikke fejl — til Ministeren og bad om at faa tilstillet Sundhedsstyrelsens Redegørelse over Klagerne tillige med dens Bilag. Men i Stedet for at faa den tilstillet, hvad vistnok enhver Justitsminister til Dato vilde have gjort omgaaende, fik vi nogle Dage efter en Skrivelse om, at da disse Dokumenter bleve behandlere i Justitsministeriet, kunde vi ikke faa dem, før Behandlingen var til Ende. Der er dog et Middel til samtidig at fremlægge Dokumenter flere Steder, nemlig at tage Genparter af dem, og det kunde den højtærede Justitsminister vistnok ogsaa have gjort her. Saa kunde vi være komne videre frem med Sagen, end vi nu kunne.

Men denne Sag er altsaa ikke afsluttet, og man kan ikke endnu sige det sidste Ord i den. Det, der for mig er klart; er, at Afskedigelsen af Dr. Muus er en uberettiget Magtanvendelse, og det ser saaledes ud for mig, at Ansættelsen af Etatsraad Hoff maa siges at være en ny Uretfærdighed. Saaledes som Sagen nu foreligger, forekommer det mig nemlig nærmest at maatte antages, at Etatsraad Hoff har gjort sig skyldig i større Forseelser end dem, Dr. Muus beskyldtes for at have begaaet, men som han vistnok slet ikke har begaaet. Den Omstændighed, at der for Etatsraad Hoffs Vedkommende kan være et Hævnmoment i denne Sag tillige med den Omstændighed, at Etatsraads Hoffs Ansættelse var aftalt mellem den højtærede Justitsminister og Etatsraad Hoff, endnu inden Dr. Muus var bleven afskediget, synes mig yderligere at give hele denne Sag et vist odiøst Skær. Det forekommer mig derfor, at der er al mulig Grund til at afvente Resultatet af Sundhedsstyrelsens Undersøgelse, og hvad der kommer ud af dennes mulige Oplysninger, og hvad det videre kan udvikle sig til, inden man giver

sig til at votere noget om Etatsraad Hoffs Gage og Pension. Jeg maa derfor anbefale at stemme mod det forelagte Ændringsforslag, saa meget mere som jeg maa anse det for uberettiget at ansætte Etatsraad Hoff, saa længe Klagen ikke er grundigt undersøgt og der er afgivet lægekyndigt Skøn over Værdien af det, som indeholdes i Klagen, og de Oplysninger, der ere fremkomne paa Grundlag af den.

Jeg skal endnu blot tilføje ganske lidt, idet jeg ønsker at fremhæve, at det her bl. a. drejer sig om Karantænelæger. Det er altid af største Vigtighed for en Læge at være i aandelig og legemlig Vigueur, men i ganske særlig Grad gælder det Karantænelæger. Tænk Dem, hvilke Ulykker der kan opstaa, hvis en Karantænelæge paa Grund af Sløvhed og aandelig Defekt fremkaldt enten ved Misbrug af Morfin eller Alkohol ikke er i Stand til at skønne ordentlig i sin Embedsvirksomhed, men f. Eks. lader et kolerasmittet Skib løbe ind i Havnen, saaledes at vi faa Kolerasmitte her i Landet, hvorved der kan opstaa Skade og Ulykker, som kunne være fuldkommen uberegnelige. Klagen gaar endvidere ud paa at oplyse bestemte Tilfælde, hvor de visiterende Kønslægers Uduelighed og aandelige Defekt har medført, at veneralisk Smitte er bleven udbredt i Befolkningen. Sligt maa dog virkelig i Befolkningens Interesse undersøges. Jeg har selvfølgelig ingen Grund til at ønske noget ondt over de Læger, der her ere anklagede; jeg kender, saa vidt jeg ved, ikke nogen af dem, og jeg kan kun ønske, at det maa gaa dem godt, og at Undersøgelsen maa føre til det Resultat, at det maa vise sig, at de ere anklagede med Urette, og at de maa faa deres Oprensning. Men hvis Klagerne ere berettigede, maa jeg i hele Befolkningens Interesse — og jeg er vis paa, at jeg har hele den offentlige Mening bag mig — kræve disse Læger fjernede, hvis de ere i den Grad Alkoholister og Morfinister, at det har fremkaldt Sløvsind og aandelig Defekt hos dem. Men den højtærede Justitsminister har ikke villet medvirke til en saadan Undersøgelse, og derfor har Undersøgelsen hidtil ikke kunnet finde Sted. Nu stiller Sagen sig derfor saaledes, at Rigsdagen ikke kan faa ordentlig Besked. Her staar Erklæring mod Erklæring, her staar overordentlig ansatte Lægers Anklageskrift ledsaget af betydelige Lægeautoriteters Udtalelser om bestemte Misbrug mod en Benægtelse fra Etatsraad Hoff og andre Lægeerklæring, der sige, at de anklagede Læger i Øjeblikket ikke ere Morfinister. Men der